

Es Qcseppek

Ariana, szerda 09 december 2020 - 17:29:13

Es Qcseppek

Hideg. A kezei már lefagytak, a farmerja átázott, és a kabátja is kezdte megadni magát. Pár azonban ült a padon, engedte, hogy az eső beborítsa, bár nem hozta el azt a szokásos nyugalmat, amit úgy szeretett. A vihar ezúttal sokkal jobban tombolt, mint ilyen a szívében.

Elvesztette az idő érzékét. Talán csak percek teltek el, amióta lerogyott a padra, de az is lehet, hogy órák. Nem számított. Akár évezredek is elcsúszhattak felette az ég dűbörgése alatt, azt sem vette volna észre.

Ólomnehéznek érezte a szemhéját, de tudta, ha elalszik a hideg esőben, nem biztos, hogy ismét felébred. Február volt, és bár enyhébb, mint eddig bármikor, így is a mélységben jártak. Pedig mennyivel egyszerűbb lenne egyszerűen kikapni. Akkor nem bánthatnák egymást.

Úgy jött el, hogy több, mint egy órája veszekedtek, mielőtt megunták. Semmi érzék indult, a felszínen hozta az elmúlt hónapok összes élményét, és miután sokadikára kellett végighallgatnia mindent, amit elkövetett, eleget lett. Sarkon fordult, felvette a bakancsát és a kabátját, és kiment a viharba.

A szokásos helyükön üldögélt, ahol az elején randizgattak. Belegondolni is szédítő volt, hogy mióta összejöttek, elszaladt négy év. Nem tudta megmondani, mikor romlott el, néha viszont menthetetlennek tűnt. Bár végül mindig kibékültek, mintha egyre több lett volna a repedés a kapcsolatukon.

Fázósan összehúzta magát. Láta a lehetőséget, de bármennyire átfagyott, nem akaródzott hazamennie. Zsebre dugta a kezét, felhúzott térdére hajtotta a homlokát. Nem érdekelt, hogy kényelmetlen, a póló megnyugtatta, enyhítette benne a tomboló feszültséget.

Lecsukott szemhéján keresztül, a kapucni rejtekező láris érzékelte a lecsapó villámot. Nem lehetett messze, mert szinte azonnal hangos moraj követte. A dörgés és kicsit megrémítette, mégsem mozdult. Még mindig békésebbnek találta, mint az otthoni légtér.

Otthon &

Másfél éve költöztek össze, egy kedves kis lakásba, ahol mindennek együtt találtak meg a helyét. Hiányzott volna, ha &

Az esőcseppek zaja elnyomta a sóhaja hangját. Már megállíthatatlanul folyt az arcán és a nyakán a víz, ahogy a kapucni végleg megadta magát. Tudta, hogy folytatja, tud Qgyulladást fog kapni.

Olykor eljárt a gondolattal, hogy kimondja. Jól ideje ott lebegett felettük, de valami folyton visszatartotta. Ha véget vetne neki, elvesztene mindent, amiért él. Akkor inkább ez a seveled, se nem élked. Túl sokan szereti, hogyan lélegezhetne egyáltalán nem élked.

A pad elött elterülő hatalmas, egyre növekvő tócsát figyelte. A park lámpáinak fénye tompán tükrözött benne, elmosódott színekkel ádként fakult a folyamatosan hulló cseppek láttára. Az emlékek is így lüktettek benne, ilyen furcsa, fel-felvillanó képekben, amiket elnyelt a köveken. A fejében ott kavargott az este folyamán elhangzott összes szó, odavágott bánat, mindkettőjük részéről.

Túlreagálta. Megint. Pedig annyiszor kapta már meg, hogy indulatos és hirtelen, hogy sosem gondolja át, mit csinál, csak ösztönösen cselekszik, aztán végül megbánja. Persze párja hétévvel idősebb, sokkal érettebb nála, a vitákat is másképp kezeli. Általában higgadtan, amitől Q viszont még jobban felűzza magát.

Nem akart bocsánatot kérni. Miért tehetett volna arról, hogy néha apró dolgok, a kicsi szürkés is fájtak? Sokkal nagyobbaknak érezte őket, minden egyes alkalommal jobban sajogtak, az elszokott sebek is felszakadtak velük. Aztán mindig elmúltak, nem nyomtalanul, de szinte láthatatlanná zsugorodtak, amíg újra el nem kerültek. Akkor viszont pokolian élesen. A látható ében megjelent, barna cipő árnyéka. Először fel sem akart pillantani rá, pedig az azonnal feltűnt, hogy már nem ostromolja az őt. Szerette a nagy, fekete esernyőt, ami alatt kényelmesen elfértek ketten. Most viszont akkora volt közöttük a távolság, hogy valójában csak ő nem járt.

Őnkéntelenül emelte feljebb a tekintetét. Párja rámosolygott, és ő egyből látta, hogy megint a szívegyelőre a problémákat.

Megfázol.

Elmosolyodott. Abban biztos volt, hogy másnapi lebetegszik, és szinte érezte a leves illatát, amit ilyenkor párja főzni szokott. Mindig jobban lesz tőle.

Visszaéssz?

Nem gondolta át, mivel őt megmozdult. Őnkéntelenül, mert mára sem vágyott. Haza akart menni.

A lakásban halk szöveg zene. Párja kapcsolta be, mivel őt összekaptak. Szerette ezt a dalt, bár párja kedvence volt. Miattatette be az albumot, aztán teljesen elfeledkezett róla.

Alig tudta levenni a kabátot, annyira rátapadt. Az anyag teljesen átázott, az egész teste nedves volt, a pulóverből csavarhatott a vizet. Neki is pont az őszi legnagyobb viháralatt kell elrohannia, és kóborolnia a városban. Várt, hogy párja hozzávágja ezeket az egyértelmű dolgokat, a férfian azonban csak végigsimított a karján, és gondterhelten megcsóválta a fejét.

Bújj be a zuhany alá! Csinalok teát, az átmelegít.

Nem engedte el, párja karja áráta a kezét.

Menjek veled?

Szeretném.

Megnyugtatta a férfian jelenléte. Megvárta, amíg levette a ruhát, együtt álltak be a zuhany alá. Ott végre, a karjában felengedett.

Haragszol?

Meglepetten kereste párja tekintetét, nem szokott hozzá, hogy ilyet kérdezzen veszekedés után. Többnyire ő volt, aki beküldi a fürdőszobába. Talán az törtéte meg a jeget, hogy ezúttal nem tette?

Megrázta a fejét, ázott haja az arcába hullt a mozdulatól. Párja elsimította a tincseket az útból, majd lágyan megcsókolta.

Sajnálom, szövegta a szívegyelőre.

Én is.

Nem beszéltek többet. Túl sok mindent hangzott el az este folyamán, a szavak fájdalommal okoztak csupán. Nem volt szükségük rájuk.

Amikor a zuhany után az ágy szélére ülve a forró teát kortyolgatta, arra gondolt, hogy a szerelmük mindig ilyen volt: néha végtelenül zajos, olykor elképzelhetetlenül néma. A két közöttük szeretté lenni, ami viszont talán nem is látezne a másik között állapot nélkül.

Az ő szerelmük ilyen. Mégsem adta volna semmiért.